

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับ
รัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรอังกฤษและไอร์แลนด์เหนือ
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรอังกฤษและไอร์แลนด์เหนือกับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่
เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับคือ

(ก) ในกรณีสหราชอาณาจักร

- (1) ภาษีเงินได้
- (2) ภาษีเงินได้บริษัท
- (3) ภาษีเงินได้ผลได้จากทุน
- (4) ภาษีบำรุงที่ดิน และ
- (5) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปนี้ออนุสัญญานี้จะเรียกว่า "ภาษีสหราชอาณาจักร")

(๗) ในกรณีประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้ และ

(2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในอนุสัญญานี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

2. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับกับภาษีใดๆ ซึ่งในเวลาต่อไปจะได้บังคับจัดเก็บโดยรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งเป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยมีเงื่อนไขว่าภาษีนั้นได้รับความเห็นชอบจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐบาลผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่ายว่าเป็นภาษีที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างมากกับภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันในวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งให้แกกันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใดๆ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ในอนุสัญญานี้

(ก) คำว่า "สหราชอาณาจักร" หมายถึงบริเวณใหญ่ และไอร์แลนด์เหนือรวมตลอดถึงพื้นที่ใดๆ ที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตของสหราชอาณาจักร ซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศที่กำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ต่อไปในกฎหมายของสหราชอาณาจักร ในส่วนที่เกี่ยวกับไหล่ทวีปว่าเป็นพื้นที่ซึ่งสหราชอาณาจักรอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ ได้

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในเวลาต่อไปให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้นๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดิน ท้องทะเล และดินใต้ผิวดิน รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินนั้น

(ค) คำว่า "คนชาติ"

(1) ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสหราชอาณาจักร หมายถึง คนชาติของสหราชอาณาจักรและของอาณานิคมและคนในบังคับบริติช ซึ่งไม่ถึงสัญชาติของสหราชอาณาจักรหรือสัญชาติของประเทศเครือจักรภพหรือของดินแดนเครือจักรภพอื่นใด โดยมีข้อแม้สำหรับกรณีทั้งปวงว่าคนชาติหรือคนในบังคับดังกล่าวเหล่านั้นเป็น "บุคคลผู้มีสิทธิตั้งถิ่นฐานอยู่ในสหราชอาณาจักร" ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการเข้าเมือง ค.ศ. 1971 และนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม หรือ คณะบุคคลอื่นใดที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในสหราชอาณาจักร

(2) ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย หมายถึง บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติไทย และนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย

- (ง) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีสหราชอาณาจักร หรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (จ) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง สหราชอาณาจักรหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ฉ) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใดซึ่งถือว่าเป็นหน่วยเพื่อประโยชน์ในทางภาษี
- (ช) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคล หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อประโยชน์ในทางภาษี
- (ซ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่าวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ฌ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีสหราชอาณาจักร หมายถึง อธิบดีกรมสรรพากรหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (ญ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งทางเรือหรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจที่มีสถานจัดการอันแท้จริงตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นเมื่อเรือหรืออากาศยานได้มีการดำเนินงานระหว่างสถานที่ต่างๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- (ฎ) คำว่า "ส่วนราชการ" ในกรณีของสหราชอาณาจักรให้รวมถึงไอร์แลนด์เหนือด้วย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นให้มีความหมายที่ค้านั้นๆ มีอยู่ตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" ภายใต้บทบัญญัติแห่งวรรค (2) และ (3) ของข้อนี้ หมายถึง บุคคลใดๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลของการมีภูมิลำเนา สถานที่อยู่ สถานจัดการ สถานจดทะเบียน บริษัท หรือ โดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

2. ถ้าเนื่องจากเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรคหนึ่งของข้อนี้ บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ก็ให้วินิจฉัยสถานภาพของบุคคลดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาอันเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือ ไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาพยายามแก้ไขปัญหาคงโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อนี้ บุคคลซึ่งมิใช่บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาพยายามแก้ไขปัญหาคงโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

อื่น

- (ฉ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคล
- (ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน เหมืองหิน หรือสถานที่ที่มีการขุดทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด
- (ซ) ที่ตั้งอาคารหรือการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบ ที่ดำรงอยู่นานกว่า 6 เดือน

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือส่งมอบของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการจัดซื้อของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศให้กับวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการโฆษณา เพื่อแจกจ่ายข้อสนเทศ เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันอันมีลักษณะเป็นการเตรียมงานหรือเป็นส่วนประกอบให้กับวิสาหกิจนั้น

4. ให้ถือว่าวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ด้วยการให้บริการของนักแสดงสาธารณะ หรือนักกีฬา ดังที่ระบุไว้ในข้อ 18

5. บุคคลผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกจากนายหน้าตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นๆ ที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค (6) ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรกแต่โดยมีเงื่อนไขว่า

- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้นเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นอยู่ในรัฐแรกนั้นและดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาในรัฐแรกอย่างเป็นทางการปกติวิสัยซึ่งคำสั่งซื้อเพื่อขายของหรือสินค้าจะเฉพาะ หรือเกือบเฉพาะ ในนามของวิสาหกิจนั้นเอง หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือซึ่งมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลดังกล่าวได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระถ้าหากว่าตัวแทนนั้นกระทำการเป็นตัวแทนเฉพาะหรือเกือบเฉพาะเพื่อวิสาหกิจนั้นและดำเนินกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ระบุไว้ในวรรค (5) ของข้อนี้

7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

ข้อจำกัดแห่งการลดหย่อน

ในกรณีที่ภายใต้บทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญานี้ เงินได้ซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับการลดหย่อนภาษีในรัฐผู้ทำสัญญานั้น และภายใต้กฎหมายซึ่งใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าว นั้น บุคคลจะต้องเสียภาษีจากจำนวนเงินที่ส่งไปยังหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และมีใช้จากจำนวนที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว การลดหย่อนตามอนุสัญญานี้ในรัฐผู้ทำสัญญาแรกก็ให้ได้รับเพียงเท่าส่วนที่คำนวณได้จากเงินที่ได้ส่งไปยังหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ข้อ 7

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. (ก) ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ข) ข้างล่างนี้คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้นิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

(ข) ไม่ว่ากรณีใดๆ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้อ้างถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ แต่เรื่องต่างๆ และอากาศยานมิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติแห่งวรรค (1) ของข้อนี้ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติแห่งวรรค (1) และ (3) ของข้อนี้ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการให้บริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 8

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถาน ประกอบการถาวรเท่านั้น
2. ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถาน ประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึง คาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและ ประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระ โดย สิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร ให้ยอมให้หักค่าใช้จ่ายของวิสาหกิจ (นอกจากค่าใช้จ่ายซึ่งไม่ ยอมให้หักได้ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก) ซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งและ เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและธุรกิจทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่ สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐาน การปันกำไรทั้งปวงของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ หรือในกรณีที่บุคคลมิได้อ้างสิทธิในการเสียภาษีโดยอาศัย มูลฐานของกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับ ของสถานประกอบการถาวรมิให้ข้อความในวรรค 2 ของข้อนี้ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บ ภาษีโดยวิธีดังกล่าว อย่างไรก็ตามวิธีที่เลือกใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ผลอันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้า เพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคก่อนๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็น ปีๆ ไปเว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ นี้ มีให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้
8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "กำไร" มิให้รวมถึงรายได้จากการเดินเรือ

ข้อ 9

การขนส่งทางอากาศ

1. รายได้จากการดำเนินการทางอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่
2. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับแก่ส่วนแบ่งของรายได้อันเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเดินอากาศยานไม่ว่าชนิดใดๆ โดยวิสาหกิจซึ่งดำเนินการขนส่งทางอากาศด้วย

ข้อ 10

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งเข้าร่วม โดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาฯ หนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใดๆ ควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 11

เงินปันผล

1. (ก) เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักรจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย
- (ข) ในกรณีภายใต้วรรค (2) ของข้อนี้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยมีสิทธิที่จะได้รับเครดิตภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลนั้น ภาษีอาจจะถูกเก็บในสหราชอาณาจักรและตามกฎหมายของสหราชอาณาจักรจากผลรวมของจำนวนหรือมูลค่าของเงินปันผลและจำนวนเครดิตภาษีในอัตราไม่เกินร้อยละ 15

(ค) นอกจากที่บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ข) ของวรรคนี้ เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมีที่อยู่ในสหราชอาณาจักรให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ผู้ซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศไทยอันเนื่องจากเงินปันผลนั้น จะได้รับยกเว้นภาษีไม่ว่าประเภทใดในสหราชอาณาจักรที่เก็บจากเงินปันผล

2. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งได้รับเงินปันผลจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักร และต้องเสียภาษีจากเงินปันผลดังกล่าวในประเทศไทยพึงได้รับสิทธิในเครดิตภาษีเงินปันผลดังที่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักรได้รับหากเขาได้รับเงินปันผลเช่นนั้น และพึงมีสิทธิได้รับชำระส่วนเกินที่เครดิตภาษีมากกว่าจำนวนภาษีที่เขาต้องชำระให้กับสหราชอาณาจักร อย่างไรก็ตามบทบัญญัติในวรรคนี้มีให้ใช้บังคับในกรณีที่ได้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งโดยลำพัง หรือโดยร่วมกับบริษัทหนึ่งหรือหลายบริษัทควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างน้อยร้อยละ 10 ของสิทธิออกเสียงในบริษัทที่จ่ายปันผล เพื่อการนี้ให้ถือว่าบริษัทสองบริษัทเป็นบริษัทในเครือเดียวกัน ถ้าบริษัทหนึ่งควบคุมอีกบริษัทหนึ่งโดยตรงหรือโดยทางอ้อมหรือทั้งสองบริษัทถูกควบคุมโดยบริษัทที่สามไม่ว่าจะเป็น โดยตรงหรือโดยทางอ้อม

3. เงินปันผลซึ่งบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักรอาจเก็บภาษีเงินได้ในสหราชอาณาจักร เงินปันผลนี้อาจเก็บภาษีในประเทศไทยด้วย แต่ในกรณีที่ผู้รับเงินปันผลต้องเสียภาษีที่เกี่ยวกับเงินปันผลให้แก่สหราชอาณาจักร ภาษีไทยจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นถ้าบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจกรรมอุตสาหกรรมและผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักรและเป็นผู้ควบคุมสิทธิการออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

(ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรมหรือถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักร และเป็นผู้ควบคุมสิทธิการออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค (3) ของข้อนี้ คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง

(ก) กิจการใดๆ ที่ดำเนินการเกี่ยวกับ

- (1) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป
- (2) การก่อสร้าง การวิศวกรรม โยธา และการต่อเรือ
- (3) เหมืองแร่ การสำรวจหาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
- (4) การผลิตไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ แก๊ส หรือการส่งน้ำ หรือ
- (5) การเกษตร การป่าไม้ และการประมง และการทำไร่ ทำสวน

(ข) กิจกรรมใดๆ ที่ดำเนินไปภายในขอบข่ายของกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรม

(ค) กิจกรรมใดๆ ที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยได้ประกาศให้ถือเป็น "กิจกรรมอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. วรรคก่อนๆ ของข้อนี้ จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายปันผลนั้น

6. บทบัญญัติของวรรค (1) และ (2) ของข้อนี้ หรือบทบัญญัติของวรรค (3) ของข้อนี้แล้วแต่กรณีมิให้ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับการถือหุ้น หรือมีทุนอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้น ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเป็นรัฐที่บริษัทผู้จ่ายปันผลตั้งอยู่ในกรณีดังกล่าวให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 8 บังคับ

7. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

8. คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่นๆซึ่งมีส่วนร่วมในการแบ่งปันกำไร อันมิใช่สิทธิเรียกร้องหนี้ และให้หมายถึงเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งได้รับการปฏิบัติในลักษณะเดียวกันกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายภายในของรัฐซึ่งบริษัททำการแบ่งปันมีถิ่นที่อยู่ และให้รวมถึงรายการอื่นใดซึ่งถือได้ว่าเป็นการแบ่งเงินปันผลตามกฎหมายนั้น

ข้อ 12

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ดอกเบี้ยนั้นอาจจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นและเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ในกรณีที่ดอกเบี้ยได้จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดอกเบี้ยจำนวนดังกล่าว ภาษีที่จะเก็บในรัฐที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งหมด ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับมาโดยธนาคารหรือโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งหมดสำหรับกรณีอื่นๆ ทั้งปวง

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้กับรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นธนาคารกลางของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือหน่วยราชการใดๆ (นอกเหนือจากหน่วยราชการที่มีการร่วมทุน) ที่รัฐบาล ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมดจะได้รับการยกเว้นภายในรัฐผู้ทำสัญญาแรก เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจกำหนดโดยการตกลงร่วมกันว่ามีสถาบันอื่นใดของรัฐบาลที่จะอยู่ในบังคับของวรรคนี้ได้
4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลพันธบัตรหรือ หุ้นกู้ ไม่ว่าจะมียอดหลักประกัน จำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรหรือไม่ ตลอดจนสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดรวมทั้งเงินได้อื่นๆ ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากภาษีเงินได้ตามกฎหมายอากรของรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น
5. บทบัญญัติในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้มีให้ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติในข้อ 8 บังคับ
6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายเป็นรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับดอกเบี้ยหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่นดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น โดยเหตุผลใดๆ ก็ตามมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้จ่ายหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้นบทบัญญัติของข้อนี้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ในกรณีที่คำสิทธินั้นจ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีอันเนื่องมาจากคำสิทธินั้นให้แก่รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐที่คำสิทธิเกิดขึ้นจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ซึ่งลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์

(๗) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ซึ่ง สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสพ การณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือเพื่อสิทธิในการใช้ซึ่งฟิล์มภาพยนตร์ หรือ ฟิล์ม หรือเทปสำหรับการแพร่ทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์

3. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงการจ่ายไม่ว่าชนิดใดที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ ซึ่งลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ (รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ และฟิล์มหรือเทปสำหรับการแพร่ทางวิทยุ หรือทางโทรทัศน์ด้วย) สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ซึ่งข้อสนเทศเกี่ยวกับประสพการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติในวรรค 1 และวรรค 2 ของข้อนี้มิให้ใช้บังคับในกรณีที่ได้รับค่าสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการ สำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธินั้นในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 8 บังคับ

5. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งพันธกรณีในการจ่ายค่าสิทธิได้เกิด ขึ้นโดยเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรนั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ค่าสิทธิเช่นว่า นั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น โดยเหตุผลใดๆ ก็ตาม มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินที่ควรจะจ่ายหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะเงินจำนวนหลัง ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

7. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับด้วยกับผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินใดที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิเช่นว่านั้น ถ้าสิทธิหรือทรัพย์สินนั้นถูกจำหน่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อการใช้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการจ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิหรือทรัพย์สินนั้นตกเป็นภาระของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือของสถาน ประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 14

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากทุนจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 7 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำ สัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ผลได้จากทุนจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ ถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบ

การประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบการบริการวิชาชีพรวมทั้งผลได้จากการทำงานสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อนี้ ผลได้จากทุนที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับจากการจำหน่ายเรือและอากาศยานที่ได้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ และสิ่งห้ามทรัพย์ในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินงานทางเรือและอากาศยานจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาภูมิลำเนา
4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
5. บทบัญญัติในวรรค 5 ของข้อนี้ จะไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งที่จะเก็บภาษีตามกฎหมายของตนจากผลได้จากทุนจากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ ที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และได้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาแรกในเวลาใดๆ ระหว่างระยะเวลา 5 ปี ก่อนหน้าการจำหน่ายทรัพย์สินนั้น

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับเงินได้รับเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่นๆ อันมีลักษณะคล้ายคลึงกันจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีอีกรัฐหนึ่งนั้นได้เฉพาะส่วนของเงินได้ที่พึงถือได้ว่าเกิดจากการให้บริการนั้นในรัฐนั้นในการกำหนดเงินได้ที่พึงถือได้ว่าเกิดจากการให้บริการนั้นๆ จะต้องยอมให้หักค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการให้บริการเหล่านั้นรวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริการและค่าใช้จ่ายทั่วไป ในจำนวนที่สมเหตุผลที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะในรัฐที่มีการให้บริการนั้นหรือที่อื่น
2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมเป็นพิเศษถึงกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา และการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกรรม สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 16

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ในบังคับบทบัญญัติของข้อ 19 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับเนื่องจากการทำงาน ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการทำงานนั้นจะกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการทำงานได้มีการกระทำดังกล่าวค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงานนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับเนื่องจากการทำงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะรัฐแรกถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอิกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วันในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือจ่ายในนามของนายจ้าง ซึ่งมีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอิกรัฐหนึ่งและ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอิกรัฐหนึ่ง

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติที่ผ่านมาของข้อนี้ ค่าตอบแทนจากการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่นั้น

ข้อ 17

คำป่วยการของกรรมการ

คำป่วยการของกรรมการและจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 15 และ 16 เงินได้ที่นักแสดงสาธารณะ อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ และโทรทัศน์ และนักดนตรีได้รับและนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้มีการกระทำกิจกรรมนั้น

2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลเช่นว่านั้นของนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 8, 15 และ 16 ที่บังคับอยู่

3. บทบัญญัติของวรรค (1) และ (2) ของข้อนี้ และวรรค (4) ของข้อ 5 มิให้ใช้บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกัน อันได้รับเนื่องจากการกระทำกิจกรรมต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งของนักแสดงสาธารณะ หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการใดๆ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ ของอิกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ อันเนื่องจากการบริการอันมีลักษณะเป็นงานรัฐบาลที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และผู้รับมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะเข้าดำเนินบริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือโดยส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ อันเนื่องจากการบริการอันมีลักษณะเป็นงานรัฐบาลที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการของรัฐนั้นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าผู้รับเป็นคนชาติของและเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

3 ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 16 และ 17 บังคับแก่ค่าตอบแทนอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ 20

นักศึกษา

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับหรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การ รัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่กระทำในรัฐนั้น (นอกเหนือไปจากบริการของเสมียนฝึกหัดหรือของบุคคลธรรมดาอื่นที่กำลังรับการฝึกอบรม ที่ให้แก่บุคคลหรือหุ้นส่วนซึ่งผู้นั้นกำลังฝึกฝนหาความชำนาญด้วยหรือกำลังให้การฝึกอบรม) แต่ทว่าเงินได้นั้นจะต้องเป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรสำหรับการครองชีพและ การศึกษาของผู้นั้น

2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตามให้บุคคลธรรมดาได้รับประโยชน์จากบทบัญญัติในวรรค (1) (3) ของข้อนี้ เป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ปี

ข้อ 21

ครู

1. ศาสตราจารย์หรือครู ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือเพื่อการวิจัยในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาที่เป็นที่ยอมรับในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น และก่อนหน้าที่จะเข้าไปอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีสำหรับค่าตอบแทนในการสอนหรือการวิจัยในรัฐแรกนั้นเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับจากวันที่ผู้นั้นได้เดินทางเข้าไปในรัฐนั้นเป็นครั้งแรกเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว

2. ข้อนี้ให้มีผลบังคับกับเงินได้จากการวิจัยเพียงเฉพาะเมื่อการวิจัยนั้นได้ดำเนินการ โดยศาสตราจารย์หรือครูเพื่อสาธารณประโยชน์ และมีได้เพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลอื่นใดเป็นสำคัญ

ข้อ 22

เอกสิทธิ์ทางการทูต และกงสุล

1. ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้มีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรองของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงวรรค (1) ของข้อ 4 บุคคลธรรมดาใดผู้เป็นสมาชิกของคณะทูต คณะกงสุลหรือคณะทูตประจำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือรัฐที่สามใดๆ ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้อยู่ในขอบข่ายของสนธิสัญญาเวียนนา จะไม่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีของสหราชอาณาจักรและภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายสหราชอาณาจักรเกี่ยวกับการยอมให้ถือภาษีที่ต้องชำระ ในดินแดนนอกสหราชอาณาจักรเป็นเครดิตต่อภาษีสหราชอาณาจักร (ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อหลักเกณฑ์ทั่วไปข้างล่างนี้

(ก) ภาษีไทยที่ต้องชำระภายใต้กฎหมายไทยและสอดคล้องกับอนุสัญญาไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมที่จ่าย ซึ่งเป็นภาษีที่เก็บจากกำไร เงินได้ หรือผลได้จากแหล่งในประเทศไทย (ในกรณีของเงินปันผลไม่รวมถึงภาษีที่ต้องชำระเนื่องจากกำไรที่จ่ายเป็นเงินปันผลนั้น) จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีใดๆ ของสหราชอาณาจักร ซึ่งคำนวณโดยอาศัยกำไร เงินได้และผลได้เดียวกันกับที่ภาษีไทยได้คำนวณ

(ข) ในกรณีที่เงินปันผลจ่ายจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้กับบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในสหราชอาณาจักรซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างน้อยร้อยละ 25 ของสิทธิออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น เครดิตจะต้องนำเอาภาษีไทยที่ต้องชำระ (นอกเหนือจากภาษีไทยใดๆ ซึ่งอาจยอมให้ถือเป็นเครดิตแล้วตามบทบัญญัติแห่งอนุวรรค ก. ของวรรคนี้) โดยบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นมาพิจารณาด้วย

2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 1 ของข้อความนี้ คำว่า "ภาษีไทยที่ต้องชำระ" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใดๆ ที่ควรจะต้องชำระเป็นภาษีไทยสำหรับปีใดๆ แต่ไม่ได้ชำระเพราะได้รับยกเว้นหรือลดภาษีเพื่อมุ่งเสริมพัฒนาการทางการศึกษา วิทยาศาสตร์ การพาณิชย์ การอุตสาหกรรมหรือการอื่นในประเทศไทยสำหรับปีนั้นๆ หรือส่วนใดๆ ของปีนั้นตาม

(ก) มาตรา 31 และ 15 (3) (เพียงเฉพาะในขอบเขตที่จักไม่ได้มีการยกเว้นหรือการลดตามบทบัญญัติแห่งมาตราเหล่านี้ ถ้าหากมิได้มีการตราบทบัญญัติเช่นนั้นเป็นกฎหมาย) 33, 34, 35 (2) และ 35 (4) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนพุทธศักราช 2520 ตราบเท่าที่มาตราดังกล่าวยังใช้อยู่ และมีได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตราดังกล่าวหรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นๆ ซึ่งอาจประกาศใช้ภายหลังเพื่อยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ถ้าบทบัญญัติดังกล่าวมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัติดังกล่าว โดยมีข้อแม้ว่าภาษีสหราชอาณาจักรจะไม่ได้รับการลดหย่อนตามวรรคนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งใดๆ ถ้าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาซึ่งเริ่มต้นเกิน 10 ปี หลังจากได้มีการยอมให้ยกเว้นหรือลดภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้เหล่านั้นเป็นครั้งแรก

3. ในกรณีของประเทศไทย จำนวนภาษีสหราชอาณาจักรที่ต้องชำระโดยสอดคล้องกับบทบังคับของอนุสัญญานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งในสหราชอาณาจักรจะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยซึ่งได้คำนวณไว้ก่อนที่จะได้รับเครดิตซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้นั้น

4. เพื่อประโยชน์ของวรรค 1 และ 3 ของข้อนี้ กำไร เงินได้ หรือผลได้จากทุนอันเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

5. ในกรณีที่กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้เสียภาษีให้แก่รัฐนั้นแล้วได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นจะบอกเป็นกำไรที่พึงเกิดขึ้นแก่วิสาหกิจในอีกรัฐหนึ่งถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจที่ไม่ขึ้นแก่กัน เพื่อประโยชน์ของข้อนี้จำนวนเงินที่ได้รับรวมไว้ในกำไรของวิสาหกิจทั้งสองจะ

ต้องถือว่าเป็นเงินได้ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรกที่เกิดขึ้นจากแหล่งในอีกรัฐหนึ่งและการลดหย่อนภาษีจะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติของวรรค 1 หรือวรรค 3 ของข้อนี้

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกับของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
4. ไม่มีควมใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดให้ต้องให้แก่ผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การลดหย่อนและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษีซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้ถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงภาษีทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ได้แม้จะมีทางแก้ไขดังที่กฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นบัญญัติไว้แล้วก็ตาม
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะต้องพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะต้องพยายามแก้ไข โดยความตกลงร่วมกันซึ่งข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับในอนุสัญญานี้

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทั้งสองอาจติดต่อกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ หรืออันจำเป็นแก่การป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือการบริหารกฎหมายท้องถิ่นของรัฐผู้สัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอากรในขอบข่ายแห่งอนุสัญญานี้ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับและมีให้เปิดเผยแก่บุคคลใดนอกจากบุคคล (รวมทั้งศาลและองค์กรทางบริหาร) ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการเก็บภาษีอากรหรือการฟ้องร้องหรือการพิจารณาความอุทธรณ์ในเรื่องภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับแห่งอนุสัญญานี้
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความของบทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อนี้เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารที่มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด
 - (ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญานั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้าหรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยก็จะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย

ข้อ 27

การใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันที่กรุงลอนดอน โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในทันทีที่สิ้นสุดเวลา 30 วัน นับจากวันที่ได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันและจะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันนั้นต่อไป
 - (ก) ในสหราชอาณาจักร
 - (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้และภาษีเงินได้ผลได้จากทุนสำหรับปีการประเมินปีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 6 เมษายน ของปีปฏิทินที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้บริษัทสำหรับปีการเงินปีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 เมษายน ของปีปฏิทินที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ
- (3) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ปิโตรเลียมสำหรับระยะเวลาที่ต้องชำระภาษีระยะใดๆ ซึ่งเริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ของปีปฏิทินที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
- (4) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีบำรุงที่ดิน สำหรับมูลค่าแห่งการบำรุงที่ได้เกิดขึ้นจริงแล้วในหรือหลังวันที่ 1 เมษายน ของปีปฏิทินที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

(ข) ในประเทศไทย

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทยสำหรับปีภาษีและรอบระยะเวลาบัญชีซึ่งเริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ของปีปฏิทินที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 28

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับจนกว่ารัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเลิกใช้ รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใดอาจเลิกอนุสัญญานี้โดยทางการทูต โดยแจ้งการเลิกอย่างน้อย 6 เดือนก่อนสิ้นปีปฏิทินซึ่งเริ่มต้นในหรือหลังระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่มีผลใช้บังคับ ในกรณีเช่นนี้ให้อนุสัญญาเลิกมีผลใช้บังคับ

(ก) ในกรณีสหราชอาณาจักร

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ และภาษีเงินได้จากทุนสำหรับปีการเงินปีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 5 เมษายน ของปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้บริษัทสำหรับปีการเงินปีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือ หลังวันที่ 1 เมษายน ของปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก
- (3) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ปิโตรเลียมสำหรับระยะเวลาที่ต้องชำระภาษีระยะใดๆ ซึ่งเริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม ในปีต่อไปถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกและ
- (4) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีบำรุงที่ดิน สำหรับมูลค่าแห่งการบำรุงที่เกิดขึ้นจริงแล้วในหรือหลังวันที่ 1 เมษายน ในปีต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิก

(ข) ในประเทศไทย

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยสำหรับปีภาษี และรอบระยะเวลาบัญชีซึ่งเริ่มต้น
ภายหลังปีปฏิทินที่มีการแจ้งการเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลของประเทศทั้งสอง ได้
ลงนามในอนุสัญญา

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ สิบแปด กุมภาพันธ์ พุทธศักราช สองพันห้าร้อยยี่สิบสี่ ตรง
กับคริสต์ศักราช หนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบเอ็ด เป็นภาษาอังกฤษ และภาษาไทย ตัวบททั้งสองฉบับมีผลเท่าเทียมกัน

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรอังกฤษและไอร์แลนด์เหนือ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ปีเตอร์ ทรินปี
(ปีเตอร์ ทรินปี)
เอกอัครราชทูต

พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา
(สิทธิ เสวตศิลา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ